

Forstuen, fandt her sin Hat og Frakke paa en af de overfyldte Knagerækker og gik bort.

Aftenen var ganske sommerlig — stille og farverig. Der mærkedes ikke et Vindpust, endda Skyerne fløj hastig afsted under Stjernerne. Per spaserede langsomt lige ud ad Landevejen, vel tilfreds med at være sluppen bort fra det larmende Selskab og de ophedede Stuer med deres parfymemættede Atmosfære. Til den ene Side havde han Skoven, til den anden saae han ud over Sundet, der laa som nedsænket i en let Taage. Med den vaagnende Sans for Naturens Skønhed, som han skyldte sit Ophold i Italien, gav han sig villig hen i den fredelige Aftenstemning. Et Par Gange standsede han og aandede dybt for ret at fylde sig med den dugkølige Luft, der friskende og ligesom rensende gennemtrængte hele Legemet. Hatten holdt han endnu i Haanden, og den langskødte Overfrakke havde han i Skyndingen blot kastet løst over sig, saa den hang frit ned fra Skuldrene og flagrede omkring ham som en Kunstnerkappe.

Ved et Vejsving, hvor han kom Vandet ganske nær, standsede han igen. Sundets hele Flade laa her udbredt foran ham mellem de vigende Kyster, overhvalvet af en nu næsten skyløs Himmel. Mens Onkel Heinrichs og de disputerende Herrers Ord stadig summede ham om Ørene, blev han staaende her og fortabte sig i Beskuelse. Det var saa velgørende, saaledes at lade Tankerne hvile og